

vilde de ikke give, men kom der en Gang en meget dygtig Mand, vilde de gaa med til en særlig Bevilling paa Finansloven til en saadan dygtig Mand udover hans Lønning. Saa blev det desuden fremhævet dels af Udvalget og dels under Forhandlingerne, at hvis Vandbygningsdirektøren skulde afskediges — han var over 70 Aar eller der omkring, jeg husker det ikke saa nøje —, kunde Ministeren nok faa Tilslutning til at give ham noget mere i Pension, end der kunde tilkomme ham efter den Løn, man nu vilde fastsætte. Loven gik altsaa igennem, og Aaret efter blev Vandbygningsdirektøren afskediget. At han blev opfordret til at søge sin Afsked, kan være rimeligt nok; saa vidt jeg husker, tror jeg ogsaa at mindes, at han blev opfordret dertil, men bestemt ved jeg ikke noget derom, og i alt Fald mindes jeg absolut intet om, at Spørgsmaalet var sammenhængende med Forholdene ved Ringkøbing Fjord. Han søgte altsaa Aaret efter sin Afsked og fik den med en Forøgelse af sin Pension paa 400 Kr. Da Lovforslaget herom blev forelagt, blev det udtrykkelig sagt her i Rigsdagen, at det var efter Aftale med Udvalget, og Udvalget bekræftede det. Hvor megen Vægt det ærede Medlem vil lægge paa det, ved jeg ikke, men det er det eneste, jeg kender til vedrørende denne Afskedigelse. For øvrigt er det et Spørgsmaal, som man maaske kunde henføre under det gaadefulde, som det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen) talte om. Megen Sammenhæng med Spørgsmaalet om Ringkøbing Fjords Afvanding og Fiskeriforholdene derovre har det ikke.

Naar vi staa overfor Spørgsmaalet om, hvad vi nu skulle gøre, er det klart — det tror jeg alle ville indrømme —, at det i Virkeligheden saa godt som ikke vil tilfredsstille nogen, hvis vi nøjes med at lukke ved Hvide Sande og saa sætte os hen at spekulere over, hvad der senere skal gøres. Saa ville vi faa saa godt som alle mod os derovre. Thi hvad er det, Sydpartiet ønsker? Tro de Herrer, det er, at vi skulle vende tilbage til det gamle Forhold. Nej, Sydpartiet ønsker et Udløb ved noget, der kaldes Hegnet oppe ved Nordenden af Tipperne, et Udløb, som vil koste 3,200,000 Kr. Fra Nordpartiets Side ønsker man, hvad der her er foreslaaet, at Hvide Sande Løbet passende indsnævres og sikres. Her foreslaas der nu at indsnævre Hvide Sande og lukke Nymindestrømmen, thi, som Kommissionen siger, det lader sig ikke gøre at holde begge

Løbene aabne og saa foretage det Forsøg, som her er tilsigtet. Jeg skal ikke citere Kommissionens Betænkning. Jeg antager, at de Herrer alle have læst den, og man ved, hvilken Vægt der lægges paa, at det er umuligt at have begge Løbene aabne. Fra Sydpartiets Side ønsker man altsaa Hvide Sande lukket og et nyt Løb til 3,200,000 Kr., medens Nordpartiet ønsker det, der her er foreslaaet. Kommissionen siger, at naar man gør det, der er foreslaaet her, er der i alt Fald en stærk Mulighed for, at det kan blive stabilt, og hvis man senere vil gaa til en endelig Lukning, er det her foreslaaede ogsaa den fornuftigste Ordning; thi saa kan man lukke Løbet for yderligere 75,000 Kr., altsaa et mindre Beløb, medens Tanken om at lukke med Faskiner og Sand og deslige ved Indløbet til Fjorden siges at koste 300,000 Kr., maaske 400,000, maaske 500,000, ingen ved rigtig Besked, og ingen synes heller rigtig at ville tage Ansvaret for at nævne noget Tal. En saadan temmelig løs Lukning kan maaske ogsaa mislykkes og hvem tør tage Ansvaret for det? Saa ere Forholdene jo altsaa fuldkommen kaotiske. Derfor mener jeg, at det fornuftigste, man kan gøre, er at vedtage det foreliggende Lovforslag, hvad man end i Øjeblikket maatte mene om Forholdene derovre. Thi saa er Muligheden for at lukke endnu til Stede, hvis man vil gaa til det. Og mig skræmmer det ikke meget, hvis man vil lukke Hvide Sande. Allerede i 1908 forudsaa jeg, at det ikke var sikkert, at Hvide Sande blev det endelige Sted for en Gennemgravning. Men hvad jeg ikke vil, det er at lukke og saa i øvrigt vende tilbage til de gamle Forhold. Vil man lukke, maa man samtidig vedtage en ny Gennemskæring, der sikrer baade en god Afvanding af Fjorden og nogenlunde rimelige Forhold for Fiskerne, saaledes at Fiskebestanden ikke ødelægges. Vil man nu lukke og samtidig aabne ved Skodbjergerne, vil jeg ikke modsætte mig det, skønt det koster mange Penge, og skønt jeg mener, at det er klogere at se Tiden an. Men naar man siger: Nu skal hele Befolkningen finde sig i, at vi sidde her og spekulere over, hvad der skal gøres, vil jeg ikke være med til det. Det kan nemlig medføre meget større Katastrofer end dem, vi hidtil have set. De Katastrofer, vi have haft, ere Stormfloder, og de have ogsaa anrettet Ulykker andre Steder, det ville de altid gøre. Saadant Højvande have vi tidligere haft paa Vestkysten, ogsaa ved Ringkøbing Fjord. En Gang har næ-